

Z á p i s

ze schůze oddílu badmintonu T. J. Sokol Plzeň – Doubravka konané dne 6. února 2015

Schůze se zúčastnili členové oddílu dle prezenční listiny. Schůzi řídil předseda oddílu Ing. Jaromír Brychta.

Program:

- 1) Zahájení
- 2) Zpráva o činnosti v r. 2014
- 3) Hospodaření oddílu v r. 2014
- 4) Návrh plánu činnosti na r. 2015
- 5) Diskuse
- 6) Volba delegátů na Valnou hromadu T. J.
- 7) Závěr

ad 1): Předseda oddílu zahájil schůzi, přivítal přítomné, navrhl program a vyzval k jeho případnému doplnění. Předložený program byl schválen.

ad 2): **Zprávu o činnosti** (příloha č. 1 zápisu) přednesl předseda oddílu J. Brychta. Konstatoval pokles výkonnosti i pokles zájmu o účast v individuálních soutěžích a vyslovil obavu z výsledků soutěží družstev v právě probíhající sezóně (s největší pravděpodobností sestoupí A-družstvo z I.CL a ohroženo je i působení družstva C v OPA). Ve zprávě se zmínil o několika málo úspěších, kterých se členům oddílu podařilo na Mistrovstvích ČR a turnajích seriálu GP na republikové úrovni dosáhnout, ocenil pořádání akcí a výjezdy na turnaje v zahraničí.

ad 3): **O finanční situaci oddílu a jeho hospodaření v r. 2014** informovala M. Nováková. Informace obsahovala údaje o počátečním stavu finančních prostředků oddílu (k 1.1.2014 měl oddíl v pokladně 7 462 Kč a T. J. částku 137 916 Kč, ke 31.12.2014 pak 4 215 Kč v pokladně a u T. J. 113 163 Kč), údaje o největších výdajových položkách (nájem školních tělocvičen, odměny trenérům, příspěvky na provozní náklady T. J., nákup míčků, náklady na soutěže aj.) a zdrojích prostředků (výběr oddílových příspěvků, příjmy z akcí, dotace ČBaS – TOP 20, dotace ČOS na VOM a VOD, spoluúčast členů na akcích). Je zřejmé, že oproti minulým létům poklesly příjmy, jejichž získání se odvíjí od výkonnosti. Celkové příjmy oddílu v r. 2014 činily 815 524 Kč, celkové výdaje 843 524 Kč.

ad 4): M. Nováková ve spolupráci s předsedou oddílu Jaromírem Brychtou nastínila **plán činnosti oddílu** v r. 2015 a hlavní parametry **hospodaření** v r. 2015. Předpokládané zapojení oddílu do akcí je zřejmé z přílohy č.2.

ad 5): **Diskuse** se týkala především problémů souvisejících s koordinací činnosti jednotlivých trenérů a jednotlivých skupin hráčů. Podle mínění diskutujících chybí dlouhodobě hlavní trenér. Je potěšitelné, že trenérský kádř je tvořen mladými trenéry, ale na druhou stranu to přináší problémy v koordinaci jejich vlastních aktivit (hráčských) s trenérskými povinnostmi. Mladí trenéři ale potřebují získat zkušenosti a pokud by se podařilo získat vhodnou osobu na post jejich koordinátora (hlavní trenér), mohla by se situace zlepšit. V průběhu diskuse byli přítomní informováni o dění v T. J., o hledání osoby do vedení odboru sokolské všestrannosti a o dalších aktuálních záležitostech spojených s akcemi (Olympiáda dětí a mládeže, EHMK, VCmP a jiné).

ad 6) Na VH T. J. má oddíl právo vyslat **6 delegátů** (kromě předsedy a jednatelky, kteří jsou členy výboru T. J.). Oddíl budou zastupovat tyto členové: Steiner M., Sobota, Legát, Karas plus další dva delegáti, které osloví předseda oddílu.

ad 7): Předseda oddílu poděkoval přítomným za účast a schůzi ukončil.

Ing. Jaromír Brychta, předseda
oddílu badmintonu T. J. Sokol Doubravka

V Plzni dne 10. února 2015

Zapsala: M. Nováková

Přílohy: 1 - zpráva o činnosti v r. 2014, 2 - plán akcí v r. 2015, 3 – rádoby „časosběrný“ dokument

Hodnocení roku 2014

Jestliže jsem ve svém loňském hodnocení roku 2013 trochu vyhýbavě skrýval neúspěchy za několik málo úspěchů a říkal jsem, že nelze rok 2013 hodnotit jako úspěšný, pak bohužel musím říci, že rok 2014 byl vyloučeně neúspěšný a úspěchů, za které se dnes hodlám schovávat, bylo jen opravdu málo.

Takovým drobným úspěchem byla kvalifikace hned 5 hráčů na únorové MČŘ do Mostu. Radost z početného zastoupení ale neměla dlouhého trvání a všechny zápasy, do kterých naši nastoupili, skončily výhrou soupeře. Nutno ovšem říci, že los k nám byl tentokrát opravdu nelítostný.

A o mnoho lépe se nám nevedlo ani na jednotlivých mistrovstvích žáků a dorostu. Až na jednu výjimku a tým bylo mistrovství U13, kde Honza Viktora získal vynikající stříbrnou medaili v singlu a Šimon Mráz skončil ve stejném pavouku ve čtvrtfinále. Umístění mezi posledními osmi pak zaznamenali i společně v deblu. S dalších republikových výsledků už stojí za zmínku pouze deblové čtvrtfinálové účasti Aničky Legátové na U17. Smutnou tradici posledních a předposledních míst jsme prodloužili i na mistrovstvích družstev, kde žáci skončili předposlední a junioři dokonce poslední.

Za nejkvalitnější výsledky, krom zmíněné medaile, můžeme označit už jen 3 místo Lucky Kolářové na GPA VCmP v singlu a pravidelnou účast ve finále na GPA U13 Honzy Viktory.

Naopak velmi povedená byla loňská ligová sezona. I přes účast v dolní polovině tabulky, si naše družstvo vedlo velmi dobře a především díky výborně zvládnutému poslednímu domácím kolu skončilo na velmi lichotivé 4.příčce. Sudé roky naopak nesvědčí týmům v oblastním přeboru a tak jsme se loni museli spokojit se 2.a 4.místem, v OPB dokonce až s posledním 5.místem.

Jak sami vidíte mnoho důvodů k radosti po skončené sezoně nebylo a proto bylo potřeba něco změnit i v letní přípravě. Jelikož se vlivem stereotypu a úbytku „pracovních sil“ stávala naše soustředění čím dál tím méně sportovně kvalitní, rozhodli jsme se loni nejezdit na tradiční letní tréninková místa a soustředili jsme se doma v Plzni a okolí. Dle průběhu jednotlivých kempů lze s odstupem času říci, že směr to není nezajímavý a hodláme v něm nějaký čas pokračovat. Nemalým efektem je také úspora nákladů.

V čem naopak nepolevujeme, je organizování různých akcí, ať už turnajů, výjezdů do zahraničí, akcí pro rodiče nebo různých školení. Efekt v podobě zlepšení výsledků to ovšem zatím nepřináší a za první 4 měsíce letošní sezony, které se udály před koncem roku 2014 lze tušit, že letošní rok dopadne možná ještě o něco hůře než ten loňský. Ligovému celku zcela vážně hrozí sestup z první ligy, tím je v ohrožení i tým C v oblastním přeboru. Medailová umístění na soutěžích republikové úrovně jsou ve výsledkových listinách schovaná jako jehla v kupce sena. Prozatím se pomyslnou medaili podařilo získat pouze Lucce Kolářové v mixu na GPA ve Víně a Honzovi Viktorovi se Šimonem Mrázem na GPA U15 v Hustopečích. Kluci ovšem mají situaci ztíženou přechodem do vyšší kategorie.

Jak sami slyšíte, mnoho důvodů ke chvále a spokojenosti opravdu není a tak nám nezbyvá, než se vážně zamyslet na dalším chodem tréninkové činnosti a vymyslet jak se zase dostat z dvoj, nebo dokonce trojciferných umístění zase na ta jednociferná. Každopádně i přesto díky všem, kteří se o to snaží, bez toho bychom nedosáhli ani toho mála, o kterém byla řeč.

Jaromír Brychta, předseda oddílu

Příloha č. 2

Co budeme pořádat v r. 2015:

- Nepřihlásili jsme se k pořadatelství žádné velké republikové akce, pokud nepočítáme Czech Sokol Cup v září 2015;
- Budeme se podílet na organizaci Velké ceny m. Plzně (březen 2015);
- Budeme se podílet na organizaci Mistrovství republiky seniorů (květen 2015), jehož pořadatelem bude – stejně jako u předchozí a následující akce – Zpč. badmintonový svaz
- Budeme se podílet na organizaci badmintonového turnaje na 7.Letní olympiádě dětí a mládeže (červen 2015);
- Budeme pořádat řadu akcí regionálního významu a místního významu (OP U19, kvalifikace ostatních věkových kategorií);
- Přihlásíme se k pořadatelství turnajů v rámci ČOS (přebor jednotlivců žákovských kat., župní přebor jednotlivců);
- Uspořádáme oddílové turnaje dětí (přebory oddílů – po jednotlivých ročnících), turnaje neregistrovaných, náborové turnaje a turnaje dospělých s dětmi.

Předpokládáme výjezdy na zahraniční turnaje

- v Lendavě (Slovinsko) – duben 2015
- ve Fredericii (Dánsko) – říjen 2015
- pokud se uskuteční turnaj šesti měst (červen), pokusíme se zajistit na něm patřičnou účast.

Návrhy na termíny letních soustředění :

27.7. – 31.7.. kondiční soustředění (místo dle volby skupiny dospělých nebo M.Huť)

3.8. – 7.8. soustředění s dětmi (25. ZŠ, event. sokolovna)

17.8. – 21.8. dospělí a dorost (25.ZŠ, event.. sokolovna)

24.8. – 28.8. vybraná skupina dětí (25. ZŠ)

Vedení jednotlivých tréninkových skupin bude řešeno s trenéry, kteří skupiny vedou v průběhu roku, bude jednáno s DGI o možné spolupráci a účasti dánských instruktorů a zvažováno rozdělení tréninků mezi více trenérů.

Příloha č. 3

Je to už opravdu všechno hodně dávno. Občas ale nastanou situace, že se vzpomínky staré několik desetiletí se najednou vynoří. Podle mého názoru většinou proto, aby člověku pomohly pochopit, že to všechno už tady bylo, že se možná trápí stejně zbytečně teď jako tenkrát. Občas se stane, že pomůže někdo z okolí, kdo podobný zážitek (starý několik desetiletí) vyhrabe a problém, který se zdá být nezvládnutelný, se díky tomu výrazně zmenší.

Ale abych byla konkrétnější. Před pár týdny jsem byla hodně nešťastná z toho, jak vypadal OP jednotlivců v kategorii do 19 let. Účast 8 kluků a 2 děvčat jsem považovala za naprostou tragédii západočeského badmintonu. Míra mne ubezpečil, že v době, kdy končil v této věkové kategorii (je ročník 1979), se podobné akce zúčastnili 4 kluci a 2 dívky. O dvě desítky let později můžeme konstatovat, že nic se vlastně nezměnilo.

V pátek 6.2.2015 se konala schůze našeho oddílu. Máme 196 členů, z toho 61 dospělých. Informaci, že sedm z nich bude v čas schůze na lyžích mimo ČR, jsme sice s Mírou bezprostředně po zveřejnění termínu schůze dostali, ale popravdě řečeno, domnívali jsme se, že to až tolik vadit nebude. Hrubé podcenění !!!

Osm statečných, co přišlo na páteční schůzi, nepředstavovalo ani reprezentativní vzorek naší členské základny. Z mladých, o které nám jde především a kterých se měly informace hlavně týkat, přišel jediný – Vojta Legát se dostavil s berlemi (po operaci kolene). Všichni ostatní přítomní byli o generaci či dvě starší a tak se nelze divit tomu, že se mnohé srovnávalo s roky dávno minulými. Po zhruba dvouhodinovém marném pokusu vymyslet něco, co by náš pád z pomyslných výšin badmintonového nebe mohlo zastavit, jsme se rozešli. Nedohodli jsme se na ničem, co by mohlo být chápáno jako nějaké usnesení, pro výroční schůzi oddílu charakteristické. Pokud totiž vynecháme seznam delegátů na VH tělocvičné jednoty (který byl sice složen zčásti, ale potřebuje ještě doplnit), nebylo by do usnesení možné napsat nic, co by se týkalo našich dalších plánů. Naopak hodnotící zprávu předsedy a informaci o hospodaření a o aktuální finanční situaci oddílu do zápisu ze schůze pochopitelně dát můžeme. Pátrám v paměti: na schůze nás nechodilo hodně ani v dobách, kdy její skálopevnou součástí bylo občerstvení (nechodili jsme tam samozřejmě kvůli němu, ale chtěli jsme se jednou za čas potkat, posedět, prohlídnout fotky, poklábosit o ničem i o něčem), ale takovouhle účast opravdu nepamatuju. Posléze se ukáže, že téma „účast na schůzi“ je opravdu z pohledu historie výjimka... To tady opravdu ještě nebylo.

Smutná skupinka schůzujících si připomněla loňské úspěchy, či spíše neúspěchy a jala se diskutovat o jejich příčinách. Na přetřes přišli opět – jako ostatně vždy – trenéři, přetřásalo se využití tréninkových hodin, účasti na turnajích, doprovody dětí na turnaje, soustředění, platby příspěvků, ale taky přesuny dětí mezi skupinami, aktuálně problematické skupiny a j. Za ty největší problémy – viděny samozřejmě našima očima – jsme označili **absenci hlavního trenéra oddílu, absenci profesionálního přístupu skupiny trenérů, kteří v současné době přípravu dětí zajišťují a koordinaci jejich dalších aktivit s trenérskými povinnostmi.**

Není třeba zdůrazňovat, co už bylo řečeno mockrát, ale některé věci se znovu připomenout musí: náš oddíl vždycky pracoval s mládeží, měli jsme vždycky docela početnou členskou základnu a občas i docela slušnou výkonnost. Čas plynul a občas si člověk řekne, kde že ty naše naděje jsou dnes??? A vůbec nemám na mysli to, že už nehrají nebo hraní výrazně omezili, ale spíše to, jestli je ještě vůbec zajímavá oddíl, ve kterém strávili část svého života. Odpověď nevznívá příliš optimisticky. Posuzováno touto optikou bychom v zásadě měli být rádi za ty, kteří chtějí a mohou pomoci. Ale my k nim máme docela dost připomínek a některé jsou docela určitě oprávněné a měli bychom s nimi dál pracovat. Dokážeme to?

Jsmo kritičtí k trenérům, víme, co by měli změnit – ale co děti? Mají si kde hrát? Mají, ale ony si chtějí jen hrát – nechť se učí, co neumějí a už vůbec ne systematicky. Pořád snášet nějaké napomínání a opravování a nezáživný trénink úderů; prostě hraju, jak umím a s tím si vystačím. Asi byly ty naše děti stejné nebo hodně podobné i v minulosti, ale dalo se to s nimi zvládnout. Možná měli trenéři v minulosti trochu větší autoritu. Byli asi starší než ti dnešní, možná uměli líp prosadit, co chtěli a možná taky byli důslednější. Kdo ví...

Jisté je, že i v minulosti jsme měli problémy, o kterých byla v pátek řeč. Vzpomněla jsem si, jak kvůli mně přestal hrát Jirka Plaška, kvůli Jardovi Sobotovi skupinka kluků kolem Honzy Šimky, kvůli Honzovi Přindovi měl problémy Libor Achac, atd. Radši nejdu dál do minulosti, kdy bych musela vzpomenout na tréninkové metody svého otce (byť byl naprostý amatér a srovnání s dneškem ani skoro není na místě) a na jejich dopady na některé tehdejší členy oddílu. Segy odradil jak Filipa, tak Kačku Krejčovou (viděno hlavně jejich očima), Koukal Verču Úblovou. Takže nic divného na tom, že kvůli tréninkovým metodám prosazovaným Mírou Steinerem se rozpadla skupina kluků, kterým byl fotbal bližší než badminton. A Knoppík, známý jako velký fanda do badmintonu, jim ten fotbal na trénincích trpěl, protože s nimi chtěl jakoby vyjít, udržet je, nechtěl žádný konflikt, možná i myslel, že se to srovná. Je to tak, a stačí vzpomenout si na Kyšice...

V každé té skupině, když někdo vyskočil nad obvyklou úroveň, vznikaly problémy, které se od toho faktu odvíjely. Bylo to tak, když nad průměr vyrostl Jirka Spurný, Patrik Dobrý, Jeník Přinda, bylo to, když vyskočila Lucka Havlová, Verča Úblová a jiní. Ty problémy nebyly úplně stejné a ne všechny jsem schopná si vybavit – a tak jen namátkou: u Jeníka to bylo, že najednou neměl s kým trénovat a později, že je badmintonem přesycený, u Lucky že její spoluhráči (zejména v týmu) nedosahují její úrovně a nemají onen „tah na bránu“ jako ona, u Verči, že je nedocenená a je jí škoda pro tým v oblastní soutěži. Ty problémy ale takhle a v tomhle světle viděli rodiče těch hráčů. Nebylo snadné se s tím vyrovnat. Vnímali jsme to a snažili jsme se s tím něco dělat (podpora tréninků jinde, podpora výjezdů, atd.). Asi to nebylo úplně dobře, protože nabíledni je otázka, kde jsou ti hráči dnes? Kde jsou výsledky oné oddílové podpory jednoho každého z těch, kteří převýšili průměr? Těžko se na to odpovídá. Můžeme mít pocit, že jsme dělali, co jsme mohli, až jsme dospěli ke stavu, který ten hráč sám už dál nechtěl rozvíjet. Ale třeba to tak nebylo a my si to jen namlouváme – třeba jsme mohli udělat víc. Takže jestli se dneska bavíme o Honzovi Viktorovi, je to naprosto pochopitelné. Jeho zájem je výrazně vyšší než mají ostatní, jeho snaha je znatelná, převyšující ostatní. Jak ho podpoříme? Tam nejde snad ani (vzhledem k jeho rodinnému zázemí) o podporu materiální, jako spíš o individuální trenérskou péči a možnost kvalitního sparingu. Máme na to? Jistě, můžeme si říct, že v tuhle chvíli nám hodně může pomoci regionální centrum, to jsme vždycky neměli (myslím v podobě, jak funguje teď). Bude to stačit?

Vždycky jsme cítili, vlastně téměř po celou dobu existence sportovních tříd na 25. ZŠ, že je dost velký rozdíl mezi přístupem dětí, které k nám do oddílu přišly, protože si nás našly a vybraly a dětí, kterým jsme byli jakoby přiděleni. V minulosti jsme mívali větší podíl těch, kteří si nás našli, teď pracujeme převážně s těmi, kterým jsme byli „přiděleni“. Mohlo by se to na první pohled zdát jako výhoda (měla by tam přece být ta spolupráce se školou a její vliv), ale není. A úroveň zájmu těch dětí, které si nás vybraly, rozhodně není spojena s touhou dostat se na nějakou špičku, ale spíše **jen něco dělat**. I to je jeden z důvodů našich současných problémů. Asi.

Nikdy v minulosti jsme neměli tolik kvalifikovaných trenérů, kolik jich máme dnes. Nemá smysl srovnávat, ale možná stojí za to připomenout pár údajů z let dávno minulých. Bývali jsme s Honzou na to sami, když nastoupil Míra, měl sice spolupracovníky, ale většinu tréninků odtrénoval osobně. Já si pamatuju na dobu, kdy jsem trénovala denně. Nemyslitelné v dnešních poměrech! A tak jsem vděčná za tu šanci mít tolik pomocníků, ať už je motivace pro to, proč to dělají, jakákoli. **Jenom ten, kdo to chce a může táhnout, nám chybí**. A všichni víme, že to nemůže být člověk v důchodovém věku, ani asi ten, kdo na plný úvazek pracuje, má rodinu, buduje kariéru postavenou na studiích, atd. Kdybychom našli onu „hlavu“ celé skupiny našich potenciálních trenérů (protože teprve praxe ukáže, kdo z těch, kteří získali licenci, tím opravdovým trenérem může být), byli bychom možná na tom výrazně líp. Třeba se vyplatí pár let ještě protřpět a získat člověka, který pro to má předpoklady teoretické i praktické – třeba Hanka, až dostuduje. Jen musíme doufat, že ji nezkaží ta hobby linie a s ní spojené poměry a neodradí neustále a trvale klesající všeobecná připravenost (tedy spíše nepřipravenost) populace. Pomocníky k ní bychom jistě našli.

V pátek večer jsme se taky dotkli všelijakých těch otázek, jak to vypadá jinde. Mám z takových srovnávání skoro vždycky obavu, protože co na první pohled vypadá nějak, bývá při bližším ohledání poněkud jiné. Ale Krumlov pro mne vždycky byl a velmi pravděpodobně bude velkým vzorem. Už v dobách, kdy tam nevedl Radek, ale Pavel Turek, kdy jsem tam jezdila kvůli spolupráci detašovaného místa SCM v Plzni s mateřskou základnou v Krumlově. Ale nebudu vykládat o tom, co bylo tenkrát – dnes mám taky možnost je sledovat a můžu jednoznačně prohlásit, že za jejich dlouholetými úspěchy a schopností držet dlouhodobě nějakou lajnu, je profesionální práce Radka. Chlapa mezi čtyřicítkou a padesátkou, bez rodiny, plně oddaného práci pro badminton a pro klub. Se všemi problémy, se všemi potížemi plynoucími občas z obtížné komunikace s ním (a budte si jisti, že několik hráčů tam přestalo hrát právě kvůli němu). Kdyby nebyl, nebyl by Krumlov tím, čím je. Dlouhodobě nejúspěšnější klub v ČR. A nic na tom nemění fakt, že se velkou skupinou hráčů na špičce v různých věkových kategoriích prezentují v současné době Pardubice, Klimkovice nebo Jehnice (uvidíme, jak bude jejich vývoj probíhat dál).

Řešíme problém doprovodu hráčů na turnaje. A víte, že podobné problémy řeší i tak dlouhodobě úspěšný špičkový český klub, jakým je Astra Praha? Ti mladí, kteří vedou jednotlivé skupiny, mají rozpis, na které turnaje s nimi pojedou. Mají ho proto, že jejich špičková trenérka, Markéta Osičková, se jako trenér věnuje jen opravdu špičkovým hráčům ve svém klubu (samozřejmě teď pracuje pro svaz a když zbyde čas, má své hobby hráče, kteří jí pomohou zajistit potřebný výdělek, pokud to vůbec ještě zvládne časově). Nicméně v našich hráčích a jejich rodičích přetrvává pocit, že prostě Markéta je všude a s těmi našimi nikdo nejede. I na Astře mají podobné problémy, ale líp je zvládají...

Taky se dost často bavíme o tom, jak je třeba sehnat kontakty na rodiče, zapojit je, pracovat s nimi, spolupracovat. V minulosti jsme v každé, ale opravdu každé generaci dětí, se kterými jsme jezdili po turnajích, měli mezi rodiči spolupracovníky. Pomáhali nám s dopravou, časem se z nich stali skoro odborníci přes koučování, někteří začali hrát a dokonce někteří hrají doposud, i když jejich děti už nás opustily. Tak s námi jezdil Jarda Sobota, Jarda Hucl, Milan Karas st., Pepa Holý, Olda Stieber, Standa Achac, Petr Vacek st., Petr Havel, Míra Steiner a mnozí další. S rodiči všech těch dětí, které se zdály být perspektivní (a hlavně jevíly zájem), jsme se osobně znali. A nebyly facebooky, mobily, webové stránky. Dokázali jsme komunikovat, protože jsme to chtěli. Teď máme taky skupinku rodičů, která je ochotná pomoci – Viktorovi, Mrázovi, p. Hora, občas p. Ženíšek, Vašek Svoboda, paní Gruntová. Měli bychom být za ni rádi (a opravdu za ni rádi jsme), protože v tom dnešním divném světě to není úplná samozřejmost. Jsou na tom určitě s časem hůř než byli jejich předchůdci, ale chtějí pomoci. Jen by potřebovali ten „head“, kterému by pomáhali. Oni jím být nemohou.

Z předchozího je zřejmé, že problémy, které řešíme teď, nejsou vůbec nové, ale opakují se. Přicházejí ve vlnách, tak jako se ve vlnách vyvíjí výkonnost, střídají úspěchy s událostmi méně úspěšnými. Jen je ta vlna někdy větší, než jsme schopni ustát a ona nám podrazí nohy. Je ale myslím podstatné, jestli se zvedneme, nebo jestli nás spláchne. Napořád.

Hezký den, dny, měsíce a roky přeje Milada